

de fotografii cu un telescop astronomic. Considerând că cele 8 minute pe care lumina Soarelui le parcurge până la noi creează instantaneu iluzia prezentului, Ciprian Ciuclea a așezat două difuzoare și două monitoare în așa fel încât să obțină un moment de așteptare care poate fi reprezentat în spațiu, interacțiunea semnalului vizual cu particulele din spațiu și atmosfera terestră metamorfozându-se într-o secvență sonică ce posedă și o certă dimensiune estetică.

One Minute Tribute: 9/11/2001 pentru cvartet de percuție și fotografie animată l-a poziționat pe dirijorul și compozitorul Gheorghe Costinescu ca creator al unei mixturi filmice concentrate într-un unic minut, combinând înregistrarea piesei pentru ansamblu de percuție cu animația instalației sale intitulată *Tribute in Light* (fotografiată de Dan Nguyen). Realizată, ca și precedenta lucrare, tot în 2015, *Tai-Chi on the Hudson* a adus în prim plan o altă suprapunere video-fonică dintre desenul fiecărei poziții Yang Long Form, exersată fizic de către autor, și o coloană sonoră special compusă pentru cvartet de coarde, în scopul de a contura o corespondență structurată ritmic între pozițiile, mișcărilor și spiritul acestei arte marțiale.

Foto: Marius Văjoița

Conceput de compozitoarea Mihaela Vosganian împreună cu artistul vizual Mihai Cucu, ciclul integral de 7 piese inspirate de teoria kabbalistică a *Ciclurilor Planetare Anuale* – tipare cosmice care amprentează energetic și informațional viața noastră și a planetei – urmează să constituie un performance 3D accesibil în spații nonconvenționale. Prima dintre aceste lucrări, *Saturnian - "Lord of the rings"* - pentru mediu electronic și foto/video design (reprezentată, de asemenea, în seara

respectivă din parcursul festivalului) aduce în discuție ciclul saturnian – al VII-lea ciclu, final, care se manifestă la sfârșitul anului, legat de energia timpului, de legile *karmei* (ale cauzei și efectului), dar și de puterea voinței, stimulând accesul la credința spirituală, capabilă, prin dezvoltarea propriei conștiințe – în forma sa superioară – de a restaura destinul și de a-l acorda cu misiunea

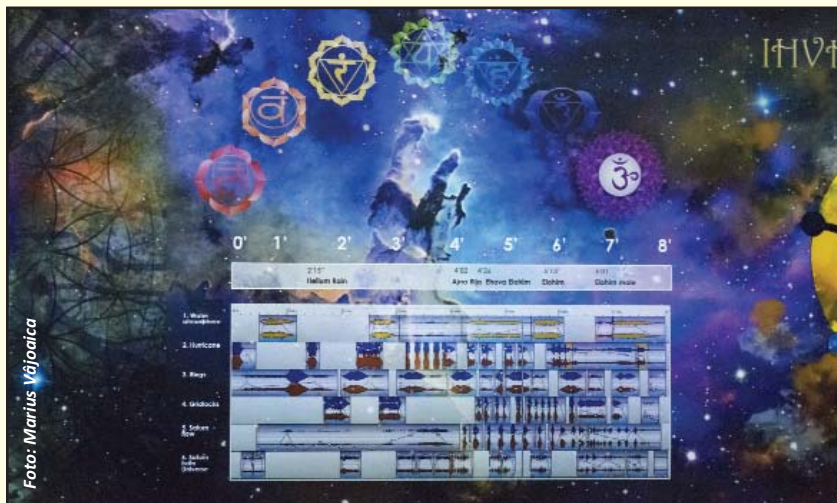

Foto: Marius Văjoița

divină personală. Saturn fiind guvernatorul lui 8 din numerologie, piesa durează 8 minute și are o structură circulară, iar cele 6 straturi fonice ale mediului electronic (Saturn e a șasea planeta de la Soare), reprezintă cumulări de obiecte sonore concepute de autoare precum: "poaia de heliu", "inele", "uragane", "blocaje", "Bija", "Nume divine", transfigurate vizual prin intermediul imaginilor 3D, pentru a sugera un univers mitic și ezoteric apt de a influența starea de spirit a publicului.

Poate nu neapărat gândită ca transcendere a limitelor, ci mai degrabă ca o punte între lumi artistice conexe, seara dedicată juxtapunerii și totodată suprapunerii tuturor acestor evenimente (care puteau fi urmărite simultan în spațiul anume departajat al sălii Aquarium) a trezit curiozitatea unui număr neașteptat de mare de vizitatori pentru ora nocturnă la care s-a derulat, demonstrând nu doar interesul celor prezenți pentru suita acestor demersuri conceptuale vizual-fonice ci și impulsul ludic caracteristic fiecăruia dintre noi, care îi prefigurăm deja continuarea în următoarea ediție a Săptămânii Internaționale a Muzicii Noi.

Loredana BALTAZAR

Irinel Anghel & Friends *POSTUMANISM în Matrix-ul SIMN*

"Deranjul artistic temporar" din seara zilei de sâmbătă, 28 mai 2016, din cadrul Săptămânii Internaționale a Muzicii Noi, poate fi privit ca un (recent) manifest artistic și uman al artistei ne-încadrabile Irinel Anghel – ea însăși un personaj incomod pentru mulți din

colegii săi muzicieni care refuză *altfel*-ul, joaca, sarcasmul ludic, niciodată acid din spectacolele sale. Spectacole care întotdeauna deranjează, pe unii în sens negativ, pe alții în sens pozitiv, pentru că "ha(i)osul" extrem de coerent, profund, polisemantic și gândit cu inteligență feroce până la cel mai mic detaliu de către autoare, provoacă întrebări, reacții, gânduri, problematizarea etichetelor și a convențiilor, degustarea kitsch-ului și, de ce nu, zâmbete - dezmoțirea grimaselor și a măștilor de oameni serioși. Temporarul sau efemeritatea este o altă caracteristică constantă și asumată a acestor spectacole, indiferent de volumul de multe ori imens de muncă depus pentru realizarea lor. Și, trebuie neapărat menționat, întotdeauna spectacolele concepute de Irinel Anghel capătă formă cu ajutorul celui mai important (și de obicei neglijat) factor al creativității: *prietenia*. Bucuria de a face *ceva* împreună cu oameni pe care îi simți aproape de tine, uman și creativ.

Revenind la POSTUMANISM, acesta a fost promovat, în stilul caracteristic autoarei, prin pastile lansate online, frânturi de citate, benzi desenate

Irinel Anghel

Foto: Lucian Olteanu

imaginare ale căror personaje erau artiștii implicați în proiect, concepte cheie ("utopie sau distopie?", "Ex Machina", "ce este realul?", "retrofuturism în varianta dreampunk", etc.) care ofereau modalități de descifrare ale evenimentului din 28 mai, principala metodă fiind, de fapt, *pura participare*, propriile filtre mentale și senzoriale. POSTUMANISM s-a constituit, ca de obicei, într-o manifestare performativă interactivă, o serie de trei trepte de ieșire din "umanism", care au avut loc la Muzeul Național "George Enescu". La ora 21:00, publicul a intrat pe poarta Palatului Cantacuzino (etichetat șagalnic ca "Obiectiv venerabil"), printre două "icoane moderne" (postere cu Benicio del Toro și Björk), după ce a trebuit să facă o alegere între o bomboană albastră și una roșie - aluzie dublă la filmul "Matrix" (el însuși o reinterpretare a lui "Alice în Țara Minunilor") și la tema "Matrix" a SIMN în care s-a încadrat manifestarea. Îndulciți, am pătruns în "Târgul vechiturilor civilizației umane", un corn al abundenței

de rămășițe ale lumii materiale, din garderoba personală a autoarei: ventilator, cuier, peruci, haine, ghete, mănuși chirurgicale umflate, CD-uri, ouă de Paște, cutii de "Quanta" (!), scorpioni de plastic, televizor și multe altele. Târgul a fost acompaniat de un "concert la masă" (cu care am rezonat mai puțin), susținut de Călin Torsan - în pijama (saxofon), Victor Podeanu (chitară electrică) și Traian Moldoveanu (trompetă), iar printre spectatori roiau un acordeon rotativ (Bogdana Dima, în transă), Sabina Ulubeanu cu un soundbox cu care prelucra sunetele publicului și David Szederjessi la...orice. Nu trebuie uitat un invitat special, Daniel Stancu, cu instalația performativă "Legături care consumă" - o meditație asupra hiperconexiunilor omului cu balastul material din jurul său prin intermediul unor papiote-clipse colorate prinse pe trupul autorului-performer. Din păcate, avalanșa informativă a făcut să se piardă din profunzimea mesajului, și mă refer în mod special la faptul că Irinel Anghel, pe un tron între cei doi lei ai Muzeului (îmbrăcați de nuntă) își rupea metodic propriile partituri. O renunțare la material, la creația ca

obiect - firește, act cu care un compozitor legat ombilical de partitură, cum sunt și eu, nu poate fi de acord, însă un act extrem de puternic și profund simbolic care ar fi meritat pus mult mai mult în evidență.

Amfitrionul Paul Dunca (despre a cărui carismă și talent se pot scrie tomuri întregi) ne-a invitat apoi în Foyer-ul Muzeului, pentru a doua treaptă, "Viața netrăită și neamintită", concert-instalație cu: Darie Nemeș-Bota în rol de om-mașină - apariție legată la gură, cu membrele prelungindu-se în tuburi contorsionate și folosite pe post de "instrumente de suflat", Alexandru Sima, cyborg cu papion care prelucra electronic cu extrem rafinement sunetele emise de Darie și Paul Dunca, captiv în cabluri negre, într-un dans-zbaterie impresionant. Excelent moment, care ar merita reluat și amplificat, în ciuda efemerității-manifest.

Al treilea pas a fost făcut, printre cabluri și pe un fundal de marș funebru, în Aula Palatului Cantacuzino, unde am intrat într-o lume "Cu susul în jos": un ecran care proiecta invers tot ce se întâmpla pe scenă (Vasile Gherghel), o cadă, un chitarist cu spatele la public (Bogdan Frigioiu), un Rufi (Marian Cîtu) de un calm imperturbabil alături de ferocitatea dezlănțuită a lui Irinel Anghel (o apariție dreampunk superbă) și David Szederjessi (baterie). Această ultimă treaptă a fost, în fapt, un mini-concert No Apologize, trupă noise-metal-drone constituită recent, o descătușare de energie acustică a cărei volum a fost puțin prea mare pentru spațiul Aulei. Finalul-surpriză ("The And") a fost susținut numai de către interpreți, pentru ei înșiși, în timp ce publicul a fost invitat în curtea Palatului. Un final fără de final, o poartă deschisă către noi frânturi din imaginația impresionantă și provocatoare a lui Irinel Anghel pe care așteptăm cu sufletul la gură să le descoperim - chiar și cei care pretind că nu o fac.

Diana ROTARU